

Hồi 9

Lập diệu kế để tìm sự thật

Âu Dương Thu tuy e dè đối với La Võng Cơ, nhưng đối với hai lão nhân và ba thiếu niên thì toàn tung ra sát thủ.

Kể cũng lạ, La Võng Cơ này giờ chỉ với hai tay không giao đấu, món binh khí sở trường Thần Thủ Tiên Võng của nàng vẫn chưa sử dụng.

Hai lão nhân và ba thiếu niên tuy có mang theo binh khí nhưng cũng không ai sử dụng, như thể võ công của sáu người đối với một kẻ hậu sinh, không thềm dụng đến.

Trong sáu người, ngoại trừ La Võng Cơ, năm người còn lại Âu Dương Thu đều không biết là ai, định qua võ công khám phá lai lịch họ. Nhưng thật bất ngờ, võ công năm người này bao gồm cả tuyệt học của phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Thanh Thành và còn kèm theo một số chiêu thức, quyền chương độc môn khác.

Như vậy bất kỳ ai cũng không sao biết được thân phận của họ, huống hồ Âu Dương Thu hiểu biết ít ỏi, lại thiếu kinh nghiệm giang hồ.

Cuộc chiến diễn ra chừng thời gian một tuần trà, Âu Dương Thu đã bắt đầu sốt ruột, buông tiếng quát trầm, trường kiếm hóa thành vạn đóa hoa bạc, phủ trùm toàn thân lão nhân mặt dài cằm nhọn võ công cao hơn hết trong sáu người, tay trái trường tiên khai triển chiêu Phong Quyển Tàn Diệp quét vào đại hán trung niên và ba thiếu niên, tiên kiếm phối hợp, uy thế thật kinh người.

Lão nhân mặt dài cằm nhọn vừa thấy trường kiếm đối phương đột nhiên biến chiêu, bóng kiếm như vũ bão ập đến, cả kinh thất sắc, vội nhào xuống đất lăn ra mới tránh khỏi.

Lão nhân mặt dài cằm nhọn khôn đôn tránh khỏi một kiếm của Âu Dương Thu, lộn người đứng dậy, không hoàn thủ ngay, đứng thừ ra tại chỗ như thể quan sát kiếm pháp của Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu tạm thời mất đi sức ép của một cường địch, thế tiên quét ra đến giữa chừng lại vận thêm ba thành công lực, khiến trường tiên cứng rắn như một ngọn côn sắt, kèm theo tiếng rít gió như bài sơn đảo hải quét vào đại hán trung niên và ba thiếu niên.

Đại hán trung niên bị công trước tiên, y định vung tay gỡ gạt, nà ngờ Âu Dương Thu nội lực thâm hậu nhờ ăn Chu Quả, lại thêm được Thái Hư thượng nhân dùng tam muội chân hỏa đả thông kỳ kinh bát mạch, tiên kỳ đủ làm vỡ bia nứt đá.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, đại hán trung niên tay phải đã gãy đến khuỷu, và thân người vạm vỡ cũng bị tiên lực đẩy cho loạng choạng lui ra xa hơn trượng.

Ba thiếu niên áo xám thấy vậy vội tung mình thoái lui, thoát khỏi nguy cơ chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Âu Dương Thu một kiếm buộc lão nhân mặt dài thoái lui, một tiên đả thương đại hán trung niên, đã khiến Thiên Võng tiên tử lửa giận xung thiên.

Chỉ nghe nàng buông tiếng quát vang, tay phải vung lên, một chiếc lưới mảnh như tóc, rộng hàng mấy trượng phủ chụp xuống đầu Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu vốn đã có lòng e dè La Võng Cơ, không muốn giao thủ với nàng, và cũng biết sự lợi hại của Thần Thủ Tiên Võng, nên móp người lao tới, chui xuống dưới gầm bàn thờ. Thế là chiếc lưới to của La Võng Cơ đã chụp lên ba cao thủ hắc đạo đang ngồi xếp bằng.

Món binh khí độc môn này của La Võng Cơ là do VÔ Ưu thượng nhân phí cả đời tâm huyết mới chế tạo nên, từ khi nàng xuất đạo giang hồ đến nay, rất ít ai thoát khỏi được Thần Thủ Tiên Võng của nàng, nên danh hiệu Thiên Võng tiên tử lừng lẫy trên giang hồ.

Vậy mà phen này Âu Dương Thu lại thoát được, sao không khiến nàng càng thêm tức giận, lại buông tiếng quát vang, tay phải vung nhẹ, thu lưới về ngay.

Nàng lại định tung lưới bắt Âu Dương Thu, nhưng chàng đã chui qua gầm bàn, vén màn lên chui vào.

La Võng Cơ mất đối thủ, lửa giận chưa nguôi, ngay khi ấy, tiếng nhạc bỗng lại trở lên từ trong màn.

Liền tức, quần hào cùng lúc đứng lên, hớn hở khua tay múa chân, nhảy múa như điên cuồng.

La Võng Cơ với lão nhân mặt dài và ba thiếu niên áo xám đành lui tránh sang bên, xếp bằng ngồi xuống, còn đại hán trung niên bị gãy tay thì lui vào một góc, tự băng bó vết thương.

Quần hùng điên cuồng nhảy múa theo tiếng nhạc, cảnh tượng hết sức hỗn loạn, lát sau thấy đều mờ mờ nhễ nhại, có người run lẩy bẩy nhưng vẫn không ngừng nhảy múa.

Tiếng nhạc tiếp tục trở tấu, quần hào tiếp tục điên cuồng nhảy múa, đã có hơn hai mươi người công lực thấp kém lần lượt ngã xuống. Những người ngã xuống hai tay nắm chặt, miệng sủi bọt trắng, hai mắt trợn ngược, nhưng vẫn cố sức vung tay múa, đến khi sức lực cùng kiệt mới thôi.

Bỗng, bức màn trắng từ từ tách sang hai bên, “boong” một tiếng la đồng rền rĩ, tiếng nhạc kỳ diệu đột nhiên ngừng bật, quần hào cũng liền ngừng nhảy múa và bủn rủn ngã ngồi xuống đất.

Màn trắng vén mở, chỉ thấy Trường Tôn Sở chậm rãi đi ra, Âu Dương Thu tay cầm trường kiếm theo sát sau lưng.

Trường Tôn Sở vẻ mặt nghiêm nghị, mắt rực thần quang quét nhìn quần hào khắp nhà, khi lướt qua nhóm La Vỹ Cơ, thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, đoạn quay sang Âu Dương Thu bên cạnh ung dung nói:

- Họ đều đã bị trúng Thất âm Luật Chấn rất nặng, tâm trí mê mẩn, không còn nhớ chuyện quá khứ, cho dù từ nay không nghe tiếng nhạc nữa, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau cũng tự đứt kinh mạch thô huyết mà chết, chỉ bằng để họ chết một cách vui sướng trước linh cửu Tư Mã lão hiệp còn hơn.

ông nói một cách hết sức bình thản, như chớ hề bận tâm trước cái chết của gần ba trăm hào kiệt võ lâm.

Âu Dương Thu thoáng trầm ngâm rồi hỏi:

- Thất âm Luật Chấn là gì mà lợi hại như vậy?

Trường Tôn Sở nhẹ vuốt râu, mặt thoáng qua vẻ tự đắc, bỗng lại thở dài nói:

- Lão phu với Tư Mã lão hiệp đã gần năm mươi năm xông pha trên giang hồ, không dám nói là vô địch, nhưng chưa từng thua bại bao giờ, nay bị tiểu huynh đệ chế ngự, thanh danh cả đời đã tiêu tan, đàng nào lão phu cũng quyết tâm đi theo Tư Mã lão hiệp, dù cho tiểu huynh đệ biết rõ tự sự thì cũng chẳng thể cứu sống họ được nữa.

- Trường Tôn Sở tiền bối hà tất nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy, sách có câu, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, tiền bối tuy bại một chiêu dưới tay tại hạ, nhưng chưa chắc là võ công thua kém tại hạ... Tiền bối hãy cho biết điểm lợi hại của Thất âm Luật Chấn, để xem tại hạ có cách cứu sống họ hay không?

Trường tôn Sở cười hăng hắc:

- Tiểu huynh đệ khỏi phải an ủi lão phu, chuyện gì lão phu lòng đã quyết, không bao giờ thay đổi. Lão phu sở dĩ nói ra nguyên nhân là để cho tiểu huynh đệ hiểu rõ lòng hiếu thảo của Tư Mã diệt nữ và sự chết của những người này chỉ là khởi đầu cuộc báo thù của chúng tôi đối với giới võ lâm mà thôi.

Âu Dương Thu càng nghe càng thắc mắc, thâm nhủ:

- Cái chết của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp chả lẽ lại liên quan đến toàn thể võ lâm hay sao?

Trường Tôn Sở không chờ Âu Dương Thu hỏi, đã tự động nói:

- Thất âm Luật Chấn là một môn kỳ công độc môn do Tư Mã Thiên Như diệt nữ đã tham ngộ ra từ thất âm nhạc luật trong lúc đau thương tột cùng sau khi phụ thân qua đời, và trải qua nửa năm thí nghiệm mới luyện thành. Còn về sự ảo diệu của kỳ công ấy, lão phu cũng chỉ biết là người phạm đã nghe tiếng nhạc do bảy thiếu nữ thổi tấu, lúc đầu thì không thể tự chủ được, kể đến mất hết lý trí, hoàn toàn bị tiếng nhạc khống chế, hét khóc lại cười và nhảy múa lung tung, sau cùng kiệt sức mà chết. Còn về cách giải cứu, ngay cả Tư Mã diệt nữ cũng chưa tìm ra, nên lão phu mới nói dù có cho tiểu huynh đệ biết rõ cũng không cứu chữa được những người này.

Âu Dương Thu gật đầu:

- Ra vậy! Nhưng theo tiền bối thì dùng thủ đoạn như vậy giết người có quang minh chính đại không?

- Vậy chứ tiểu huynh đệ cho là thủ đoạn giết người của giới võ lâm đều quang minh chính đại hay sao?

- Đương nhiên, trong giới võ lâm cũng có rất nhiều người giết người bất chấp thủ đoạn.

- Vậy xin hỏi tiểu huynh đệ, một người cả đời làm việc thiện, diệt ác tế bần, đột nhiên bị người ám toán, giết chết bằng thủ đoạn không chính đáng, con cháu muốn báo thù tiết hận, phải chăng cũng có thể bất chấp thủ đoạn?

- Đương nhiên là có thể, nhưng phải xem thủ đoạn ấy có nhắm đúng vào kẻ thù hay không?

- Nếu không tìm được kẻ thù thì báo thù bằng cách nào?

- Thù đương nhiên phải báo, nhưng lẽ nào lại không tìm ra được kẻ thù?

- Đó thì...

Âu Dương Thu bỗng nghĩ đến thảm biến của gia đình mình, phụ thân không rõ sống chết, chẳng phải cho đến nay cũng chưa xác định được kẻ thù thật sự là ai đó sao? Thế nên, chàng không sao trả lời được câu hỏi của Trường Tôn Sở.

Trường Tôn Sở thấy Âu Dương Thu cúi đầu lặng thinh, bèn nói:

- Vì vậy, Tư Mã diệt nữ vì báo phụ thù đã lập thề...

Âu Dương Thu tiếp lời:

- Lập thề phải giết hết đồng đạo võ lâm thiên hạ phải không?

Trường Tôn Sở gật đầu mặc nhiên thừa nhận, chậm chậm quét mắt nhìn quần hùng.

- Ý chí rất đáng khen nhưng thủ đoạn quá tàn ác!

Trường Tôn Sở trầm giọng:

- Ý chí đáng khen sẽ thành, nhưng thủ đoạn tàn ác ắt sẽ tự, như vậy tuy khó tránh khỏi giết lầm một số đồng đạo võ lâm, nhưng kẻ thù chắc chắn không thoát được.

- Tiền bối dám quả quyết là kẻ thù không thoát được hay không?

Chẳng hạn như tại hạ với tệt sư muội, đều không bị Thất âm Luật Chấn khống chế...

Âu Dương Thu đưa tay chỉ nhóm La Võng Cơ sáu người, nói tiếp:

- Còn những người kia nữa, họ cũng đâu hề hấn gì?

Trường Tôn Sở giả dạn đường nào, lúc ông đã nắm chắc phần thắng nên chưa màng đến họ, giờ nghe Âu Dương Thu nói vậy, ông mới đáp:

- Không sai, sư huynh muội hai vị với sáu người kia quả là chưa thọ thương bởi Thất âm Luật Chấn, nhưng các vị vẫn không khỏi thoát chết bởi kịch độc, sau bốn mươi chín ngày ắt sẽ phát độc chết như họ.

Âu Dương Thu không tin hỏi:

- Chúng tôi đã bị trúng kịch độc rồi ư? ĐÓ là chất độc gì? Bị trúng trong trường hợp nào?

- Không sai, các vị sớm đã bị trúng kịch độc trong lúc ăn uống, đó là Thất Tuyệt đoạn Trường tán.

Âu Dương Thu sùng sốt:

- Sao? Thất Tuyệt đoạn Trường tán ư?

Trường Tôn Sở ngẫm nghĩ chốc lát:

- VỖ công ngày một tinh tiến, phương pháp dùng độc cũng ngày một xảo diệu. Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán này là là Tư Mã diệt nữ dùng bảy loại thảo dược tuyệt độc trong thiên hạ phối luyện thành, hòa vào rượu hay thức ăn, không màu không mùi, nuốt vào bụng không hề hay biết, nhưng sau bốn mươi chín ngày, tâm mạch sẽ vỡ đứt, phát độc thổ huyết mà chết. Tuy nhiên, lão phu cũng là một trong những người trúng độc, với thân phận và địa vị của lão phu trong võ lâm mà cam tâm chịu chết cùng các vị, vậy cũng kể được là công bằng chứ?

Âu Dương Thu rúng động cõi lòng, tức giận mắng:

- Đúng là mặt mày xinh đẹp, lòng dạ rắn rết, để xem nàng ta được toại nguyện hay không?

Trường Tôn Sở như rất thương Tư Mã Thiển Như, nghe Âu Dương Thu mắng chửi nàng ta, liền biện hộ:

- âu Dương huynh đệ, xin đừng chỉ dựa vào một việc mà phê bình sai lệch về người khác. Ai không biết Thiển Như diệt nữ vốn là một thiếu nữ hiền đức đoan trang, chính vì vậy, cái chết của phụ thân đã khiến Thiển Như diệt nữ bị kích động quá mức nên...

Âu Dương Thu khinh bỉ tiếp lời:

- Nên mới nghiên cứu ra phương pháp tuyệt độc này để báo phục toàn thể đồng đạo võ lâm chứ gì?

Trường tôn Sở thản nhiên:

- Chuyện đã đến nước này, chúng ta cãi nhau có ích gì? Nhưng có điều là lão phu thật tiếc cho tiểu huynh đệ, một đóa kỳ hoa võ lâm chưa nở rộ đã sắp lụn tàn.

Âu Dương Thu cười khẩy:

- Sống chết có số, chẳng gì đáng tiếc cả. Theo tại hạ thì thanh danh cả đời Tư Mã lão hiệp bị hủy bởi tay một phụ nữ mới thật sự là một điều đáng tiếc.

Bỗng nghe tiếng nữ nhân tức giận nói:

- Phụ nữ sao hả?

Âu Dương Thu với Trường Tôn Sở đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy La Vỹ Cơ nhường mày trùng mắt, mặt đầy sát khí từ từ tiến tới. Lão nhân mặt dài cầm

nhọn cùng đại hán trung niên mắt lộ và ba thiếu niên áo xám cũng quác mắt giận dữ theo sau.

La Võng Cơ hiển nhiên chính là người cầm đầu trong nhóm, nhưng Âu Dương Thu nhận biết, năm người này không phải thuộc hạ của Hải Long hội.

La Võng Cơ đi đến trước bàn thờ, thật bất ngờ, nàng không động thủ cũng chẳng lên tiếng, chỉ trở mắt nhìn vào trong màn trắng, năm người theo sau dĩ nhiên cũng dừng lại.

Trường tôn Sở trước tiên cất tiếng hỏi:

- La cô nương, các vị sáu người tuy không thọ thương bởi Thất âm Luật Chấn nhưng không thoát khỏi kịch độc Thất Tuyệt đoạn Trường Tán. Cô nương muốn gì cứ nói ra.

La Võng Cơ như không nghe lời của Trường Tôn Sở, chỉ nhìn vào trong màn một hồi, rồi cùng năm người kia lui trở về.

Âu Dương Thu thấy vậy càng thêm thắc mắc, quay sang Trường Tôn Sở hỏi:

- Trường tôn Sở tiên bối có biết họ phải không?

Trường tôn Sở gật đầu:

- Vâng, dường như trước khi họ đến đây đã bị người ám toán làm mất hết trí nhớ, quên hết quá khứ và người quen. Nếu không, La Võng Cơ là con gái của Hoạt Diêm Vương, đại long đầu Hải Long hội, sao lại đi chung với những người này?

Âu Dương Thu vỡ lẽ, vội hỏi:

- Thảo nào La Võng Cơ xem tại hạ như người xa lạ! Vậy xin hỏi, Trường Tôn Sở tiên bối có biết lai lịch năm người kia không?

Trường Tôn Sở không cần suy nghĩ đáp:

- Lão già tuổi ngoài năm mươi kia là Bích Nhân Tôn Ngũ Long, đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm, người trung niên râu xồm là Ngạc Đông Chi HỒ Thường Vạn Khánh, đệ tử Võ Đang, còn ba thiếu niên áo xám tuy lão phu không biết danh tánh, nhưng biết họ là người của phái Cung Lai. Hôm nay những người đến phúng viếng tư Mã lão hiệp đều là đồng đạo võ lâm hai giới hắc bạch trong hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu, chỉ có mấy người này là từ xa đến, hiển nhiên phía sau có người sai khiến, nhưng chưa rõ họ có mục đích gì?

Tuy nhiên...

Trường Tôn Sở bỗng ngưng lời, ngẫm nghĩ hồi lâu nói tiếp:

- Những gì tiểu huynh đệ muốn biết lão phu đã nói ra hết rồi. Bây giờ tốt hơn hết tiểu huynh đệ hãy chui ra ngay, nhân thời gian bốn mươi chín ngày còn sống cùng lệnh sư muội lo liệu hậu sự cho mình hay là đi làm vài việc tốt cho người đời. Lão phu đã cạn lời, tuy hết sức áy náy với tiểu huynh đệ nhưng chẳng giúp gì được.

- Mỹ ý của tiền bối, tại hạ xin tâm lãnh, người võ lâm lo chuyện võ lâm, đã gặp phải giải quyết chẳng thể ngoảnh mặt làm ngơ, huông hồ tại hạ với tề sư muội cũng bị trúng độc...

Âu Dương Thu nói đến đó, sực nhớ đến một điều, bỗng hỏi:

- Trường Tôn Sở tiền bối, hồi nửa năm trước trong thành An Định Quan phải chăng từng có xảy ra chuyện hai người không lồ nào sự?

Trường Tôn Sở ngẫm nghĩ chốc lát:

- CÓ thì có, nhưng không liên quan đến cái chết của Tư Mã lão hiệp, bởi ba ngày sau khi Tư Mã lão hiệp qua đời mới xảy ra chuyện quái lạ ấy và hai người bị bắt đi là hai giáo luyện thương côn trong quan binh, không liên quan gì đến bản phủ.

- Vậy Tư Mã lão hiệp lúc chết tình trạng như thế nào? Sao thể khẳng định là bị hạ sát?

- Tư Mã lão hiệp lúc chết trên giường và đang ngồi xếp bằng, râu tóc dựng đứng, hai mắt trợn trừng, hai tay nắm chặt, khắp người không có gì khác lạ, hiển nhiên đã chết vì căng thẳng và kinh hoàng.

Vậy không phải bị người sát hại thì là gì?

Âu Dương Thu trầm nhủ:

- Tình trạng chết của Tư Mã lão hiệp giống hệt như phụ thân trong sơn động... nhưng sau đó không lâu thì thi thể biến mất, theo lời Bạch Tiên Nhi, dường như phụ thân chưa chết, bị mang về Ma Thiết cung, nhưng về sau gặp lão nhân trên bè gỗ thì lại là phụ thân với người nhà bị người các đại môn phái liên thủ sát hại...

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng lại hỏi:

- Tư Mã lão hiệp chết đã nửa năm, sao đến nay mới phát tang?

Trường Tôn Sở bực mình:

- Tiểu huynh đệ cũng là người sắp chết rồi, không thấy mình đã hỏi quá lời thôi hay sao?

Âu Dương Thu tra kiếm vào bao, bởi nhận thấy không cần thiết phải không chế Trường Tôn Sở nữa, vì lúc này chàng đã biết được chút manh mối về cái chết của Tư Mã Trường Thanh nên dù Trường Tôn Sở tỏ ra bực mình, chàng vẫn ôn tồn nói:

- Không phải là vãn bối hỏi lời thôi, mà là nếu vãn bối biết rõ toàn bộ, không chừng có thử cung cấp cho tiền bối một số tin tức đáng tin cậy, để các vị khỏi giết oan những người vô tội.

Trường Tôn Sở chớp mắt mấy cái, vẻ không tin nói:

- Tiểu huynh đệ tuy là truyền nhân của Tàn Khuyết môn, võ công cao cường, nhưng chưa chắc có thể giúp gì được. Tuy nhiên lão phu có thể thẳng thắn cho tiểu huynh đệ biết, Tư Mã lão hiệp sở dĩ chết sau nửa năm mới phát tang, một là vì điều tra nguyên nhân, hai là Thiển Như diệt nữ tham cứu hai môn tuyệt nghệ đến nay mới thành công.

Âu Dương Thu thăm nhủ:

- Tư Mã Thiên NHƯ là hạng nữ lưu mà có thể tham cứu hai môn tuyệt nghệ Thất âm Luật Chấn và Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán tốt cùng lợi hại, đủ thấy nỗi đau mất cha của nàng sâu đậm đến mức độ nào? Nếu để nàng tiếp tục hành động, sẽ có biết bao đồng đạo võ lâm chết một cách oan uổng?

Thế là, Âu Dương Thu thăm hạ quyết tâm tìm cách ngăn chặn cuộc thám sát này, bèn lại hỏi:

- Linh cửu của Tư Mã lão phu có thể mở ra cho văn bối xem di dung được không?

Trường Tôn Sở kiên quyết cự tuyệt:

- Không được!

Lúc này quần hào đã cười la nhảy múa đến tiếng khàn lực kiệt, ngã xuống la liệt trên đất ngủ thiếp đi, chỉ còn nhóm La Vĩng Cơ sáu người vẫn chăm chăm nhìn Âu Dương Thu và Trường Tôn Sở như đang giám sát mọi cử động của hai người.

còn Tiêu Thúy thì thấp thoáng ngoài cửa, lúc lúc lại thò đầu nhìn vào trong nhà, nhưng không bước qua ngạch cửa.

Nàng là vậy, Âu Dương Thu bảo nàng làm việc gì, nàng chỉ làm một việc ấy, tuyệt đối không tự ý làm việc khác, hoàn toàn lệ thuộc vào Âu Dương thu.

Thế nhưng, Âu Dương Thu nào ngờ vị sư muội xấu xí này trong nửa năm gần gũi đã thâm tha thiết yêu chàng, Chẳng phải người nàng thiếu chủ động, mọi sự đều cậy vào sư huynh, mà thật ra là nàng sợ trái ý sư huynh, sẽ làm tiêu tan mọi mơ ước trong lòng.

Lời thỉnh cầu mở áo quan bị từ chối, Âu Dương Thu đương nhiên chẳng thể ép buộc, đành thành khẩn nói:

- Trường Tôn Sở tiền bối không chấp thuận, văn bối cũng không tiện cưỡng ép, nhưng tiền bối có thể nào xin Tư Mã cô nương lấy thuốc giải Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, tạm giữ lại tính mạng của các đồng đạo võ lâm, rồi văn bối nguyện sẽ cố hết sức mình hiệp trợ điều tra hung thủ thật sự?

Trường tôn Sở lắc đầu, trả lời gọn lỏn:

- Không có thuốc giải!

- Tư Mã cô nương có thể phối chế dược tán này, hẳn cũng biết dược vật gì có thể giải cứu chứ?

- Lão phu có thể hỏi thử, nhưng không dám cam đoan Thiên Như sẽ có câu trả lời làm hài lòng tiểu huynh đệ.

- CÓ thể mời Tư Mã cô nương ra đây để văn bối giáp mặt thương lượng chăng?

- Không thể!

Lúc này đã cuối giờ thân, giờ Dậu sắp đến. Trong nhà tối om, ánh nến leo lét hết như ma trời.

Trường Tôn Sở thấy cảnh thấy cảnh thảm não của quần hào trên đất, như Cũng có chút động lòng trắc ẩn, bèn nói:

- Tiểu huynh đệ hãy Ở đây chờ chốc lát, để lão phu đi hỏi Thiên Như thử xem có cách gì giải cứu hay không.

Dứt lời liền quay người đi vào trong màn trắng khuất dạng.

Thì ra sau bức màn trắng trừ một cỗ quan tài to lớn màu đen, sau quan tài còn có một gian thạch thất kiên cố, tiếng nhạc Thất âm Luật Chấn chính là từ một lỗ nhỏ trên vách thạch thất này vọng ra, và Âu Dương Thu cũng chính là đã gặp Trường Tôn Sở Ở trước gian thạch thất này.

Âu Dương Thu thấy Trường Tôn Sở quá lâu chưa trở ra, bất giác sinh nghi, ngoảnh ra sau quét mắt nhìn vào cỗ quan tài đen, ngay trong khoảnh khắc phân thần ấy, La Vững Cơ cùng năm người kia đột nhiên tung mình lao tới.

Lần này, sáu người theo hình vòng cung lao tới, cơ hồ trong một lúc, vươn tay chộp vào bức màn trắng che phủ quan tài. Liền tức, bức màn là tả xuống đất.

Âu Dương Thu đang không biết nên ngăn cản họ hay là đứng ngoài cuộc xem họ định làm gì, bỗng tiếng nhạc lại vang dậy, rầm rộ như hàng ngàn tuấn mã phi nhanh.

Liền theo đó, quần hào dưới đất cùng lúc đứng lên, tiếng tuốt binh khí xoang xoảng, rồi thì tiếng la hét vang trời, hỗn loạn khôn tả.

Ngay khi ấy, hai cánh cửa nhà “âm” một tiếng đóng lại, liền sau đó là một bức chắn sắt hạ nhanh xuống Cửa nhà đóng lại, chắn sắt hạ xuống, nhưng quần hào đã mất hết lý trí, hành động hoàn toàn chịu sự điều khiển của Thất âm Luật Chấn, đâu còn màng đến chuyện ấy nữa.

Gần ba trăm cao thủ võ lâm thấy đều tuốt binh khí, trong tiếng la hét vang trời, Ô ạt lao vào nhóm La Vững Cơ sáu người.

Những người này đã mất hết lý trí, dĩ nhiên xuất thủ không biết sống biết chết, hệt như một đàn hổ điên, tột cùng hung mãnh.

Âu Dương Thu thấy tình thế này dù giúp bên nào cũng vô nghĩa, tốt hơn hết là tạm đứng ngoài cuộc, bèn phi thân lên trên một xà ngang làm kẻ bàng quang.

Chàng cúi nhìn xuống, chỉ thấy nhóm La Vững Cơ sáu người đang đứng vây quanh linh cửu của Tu Mã Trường Thanh nghênh chiến với quần hùng.

Lão nhân mặt dài cằm nhọn Bích Nhãn Thủ Tôn Ngũ Long thi triển Đạt Ma Thần Quyền, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, kinh phong vù vù hết sức cương mãnh, đón cản một mặt.

Đại hán trung niên Ngạc Đông Chi HỒ Thường Văn Khánh tuy đã bị trường tiên của Âu Dương Thu đáng gãy một tay, thọ thương khá nặng, nhưng vẫn một tay vung kiếm, oai phong chẳng giảm.

Ba thiếu niên áo xám phái Cung Lai đều sử dụng đơn đao, đao pháp ảo diệu, ba người liên tục tạo thành một bức màn sáng chắc chắn, khiến quần hào khó thể tiếp cận.

La Võng Cơ trong tình thế như vậy dĩ nhiên khó thể thi triển Thần Thủ Tiên Võng, nhưng vị nữ đệ tử của VÔ Ưu thượng nhân này dĩ nhiên còn có một tuyệt kỹ ứng địch khác, tuy chẳng thấy nàng có động tác uy mãnh gì, nhưng tay nàng vung lên, kẻ nào đến gần nàng đều thét lên một tiếng, buông rơi binh khí, đứng ngậy ra tại chỗ.

Âu Dương Thu từ trên cao nhìn xuống thấy rất rõ ràng, La Võng Cơ thi triển chính là tuyệt kỹ cách không đả huyết. Trong đương kim võ lâm, không kể lớp già, trong lớp trẻ thật hiếm ai có được hỏa hầu như vậy về thuật điểm huyết chỉ đơn thuần bằng vào nội công ngự khí này. Nên cũng thán thán phục võ công của nàng, nhận thấy ngoại hiệu Thiên Võng tiên tử quả chẳng phải hư danh.

Thất âm Luật Chấn rền rĩ từ trong thạch thất vọng ra, quần hào lớp trước ngã xuống, lớp sau tiếp tục tiến tới, không hề sợ chết, nhưng vẫn không sao đột phá nổi hàng rào bảo vệ quan tài của sáu người.

Chỉ lát sau, quần hào bị điểm huyết và thọ thương ngã xuống chết đã có khoảng năm sáu mươi người, cộng với những kẻ nhảy múa kiệt sức chết bởi Thất âm Luật Chấn trước đó, cả thảy tám mươi người, thi thể ngổn ngang, nếu tiếc tục thể này, chẳng bao lâu nữa gần ba trăm cao thủ võ lâm sẽ chết sạch, không cần đến Thất Tuyệt Đoạn Trường tán phát tác nữa.

Đến lúc này, Âu Dương Thu đã nhận thức được sự lợi hại của Thất âm Luật Chấn, môn kỳ công này chẳng những có thể khiến người sống chết, mà còn có thể sai khiến như nô lệ.

Tuy nhiên, Âu Dương Thu không sao hiểu nổi nhóm La Võng Cơ sáu người vì sao lại liều mạng bảo vệ cỗ quan tài, và Tư Mã Thiển Như dùng Thất âm Luật Chấn điều khiển quần hào như cũng đang tranh giành cỗ quan tài này, chả lẽ trong linh cửu của Tư Mã Trường Thanh còn có vấn đề gì hay sao?

Nghĩ vậy, ý định mở quan tài tra cứu càng thêm mãnh liệt, thế nhưng, lúc này chưa thể nào ra tay được.

Âu Dương Thu vốn tính quật cường, lại thêm hoàn cảnh tạo thành lòng đa nghi, khiến chàng nhận thấy cái chết của Tư Mã Trường Thanh có thể liên quan đến một vụ án trọng đại trong võ lâm, và vụ án này cũng rất có thể liên quan đến cái chết của cả nhà chàng, của nghĩa phụ, nghĩa mẫu, và Nhị Hải cư sĩ.

Chàng bất chấp tất cả, thậm chí mạo hiểm đến tính mạng tâm sư học võ chính là để điều tra sự thật về vụ án này, nay đã có manh mối khả nghi như vậy, sao thể dễ dàng bỏ qua?

Âu Dương Thu đang quan sát suy nghĩ, bỗng Thất âm Luật Chấn lại ngưng bật, quần hào thoái lui, cuộc hỗn chiến tạm ngừng.

Liên sau đó, tiếng kèn kẹt vang lên, gian thạch thất từ từ tách ra một cửa hẹp, hai tỷ nữ áo trắng theo sao Tư Mã Thiển Như chậm rãi bước ra, Trường tôn Sở đi sau cùng.

HỌ vừa bước qua khỏi cửa, vách liền tức tự động khép lại như trước, không còn một khe hở nhỏ.

Âu Dương Thu vừa thấy Tư Mã Thiên Như hiện thân, liền từ trên xà nhà phóng xuống, ôm quyền thi lễ nói:

- Tư Mã cô nương đã chấp nhận lời thỉnh cầu của tại hạ rồi phải không?

Tư Mã Thiên Như thoáng chau mày, đôi mắt như làn thu ba liếc nhìn Âu Dương Thu, đoạn khom mình đáp lễ:

- Gia phụ cả đời hành hiệp trượng nghĩa, đồng đạo võ lâm thảy đều quý trọng, chẳng ngờ tuổi già lại bị người ám toán chết, điều tra đã lâu vẫn Chưa tìm ra kẻ thù, nên Thiên Như bất chấp mọi thủ đoạn báo phục đồng đạo võ lâm thiên hạ. âu Dương huynh thấy như vậy quá đáng phải không?

Âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ:

- Lòng hiếu thảo của Tư Mã cô nương rất đáng khen, nhưng với sức cô nương mà định báo phục võ lâm thiên hạ, cho dù cô nương võ công cao tuyệt cũng chưa chắc có thể toại nguyện. Hơn nữa, vì cái chết của lệnh tôn một người mà tàn sát kẻ vô tội, thật là một hành động tàn bạo không hợp tình lý.

- Thiên Như đâu phải không biết hành động như vậy là quá tàn bạo và cũng chưa chắc đạt thành ý nguyện, nhưng ít ra cũng có thể khiến cho người võ lâm tỉnh ngộ và sám hối.

Tư Mã Thiên Như ngẫm nghĩ trong chốc lát, bỗng lại hỏi:

- âu Dương huynh định khuyên giải hoặc ngăn cản Thiên Như từ bỏ kế hoạch hành động đã định này phải không?

Âu Dương Thu mắt ánh lên vẻ tức giận:

- Vâng, cả hai! Tính ra cảnh ngộ của tại hạ còn bi thảm hơn cô nương, nhưng thủ đoạn báo thù của tại hạ khác với cô nương, tại hạ bằng mọi giá phải điều tra kẻ thù thật sự.

- Nên Âu Dương huynh cũng muốn Thiên Như hành động như huynh phải không?

- CÓ thể nói như vậy, nhưng mưu sự tại thân, cô nương đồng ý hay không, tại hạ không có quyền ép buộc.

Tư Mã Thiên Như đưa mắt nhìn nhóm La Vông Cơ sáu người đã lui đến bên linh cửu:

- Nếu là trước hôm nay mà âu Dương huynh khuyên bảo Thiên Như thế này, có lẽ Thiên Như đã xem huynh như kẻ thù. Nhưng bây giờ Thiên Như đã thay đổi ý định báo thù, âu Dương huynh có thể kể cho nghe về cảnh ngộ bi thảm của huynh chăng?

- Đương nhiên là có thể, nhưng tại hạ yêu cầu cô nương chấp nhận hai điều kiện:

- âu Dương huynh cứ nói, nếu có thể Thiên Như sẵn sàng chấp nhận Âu Dương Thu ôm quyền thi lễ:

- Vậy thì tại hạ xin đa tạ cô nương trước! Thứ nhất, xin cô nương giải cứu cho những đồng đạo võ lâm bị trúng độc này. Thứ nhì, xin cô nương bảo người mở quan tài của lệnh tôn cho tại hạ xem thử.

Thật bất ngờ, Tư Mã Thiển Như đã khẳng khái chấp nhận hai điều kiện ấy, nhưng nàng bổ sung thêm:

- Quần hào hiện diện bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán và Thất âm Luật Chấn, theo Thiển Như biết, khắp thiên hạ chỉ có một vật có thể cứu chữa, nhưng vật này rất hiếm, chẳng dễ có được và Cũng chẳng biết sinh sản Ở đâu?

Âu Dương Thu vội hỏi:

- ĐÓ là vật gì vậy?

- ĐÓ là một loại quả cây tên là Chu Quả, mỗi cây chỉ kết một quả và trăm năm mới chín một lần. Mỗi người chỉ cần uống vào một giọt nước Chu Quả chín là lập tức bình phục ngay.

Âu Dương Thu mừng rỡ:

- Chu Quả tại hạ có cách tìm được, việc này để tại hạ lo liệu.

Tư Mã Thiển Như ngạc nhiên:

- âu Dương huynh biết chỗ sinh sản lại quả quý hiếm ấy ư?

- Xin cô nương đừng hỏi nhiều, để tại hạ kể rõ cảnh ngộ của mình trước đã...

Âu Dương Thu hồi tưởng chốc lát, đoạn bèn xót xa kể lại thân thế và Cảnh ngộ đau thương của mình, nhưng chàng không đề cập đến chuyện tình cờ lạc vào Ly Biệt Câu và hái ăn Chu Quả, đó chẳng phải chàng cố ý giấu giếm, mà là nghĩ nếu tiết lộ chuyện ấy ra hẳn sẽ khiến cho rất nhiều người trong giới võ lâm táng mạng, bởi chàng biết rất rõ sự lợi hại của Ly Biệt Câu.

Nghe xong, Tư Mã Thiển Như hết sức thương hại nói:

- Lệnh tôn Nhất Tiển Thần Tiên đại hiệp, Thiển Như mộ danh đã lâu, nhưng chưa có duyên gặp gỡ, chẳng ngờ âu Dương huynh lại là công tử của lão nhân gia ấy, cảnh ngộ của âu Dương huynh quả là bi thảm hơn Thiển Như nhiều.

Trong khi nói, đôi mắt ướt át như làn thu ba của nàng ánh lên vô vàn tình tứ, cảnh ngộ bi thương đã khiến cho đôi cô nhi này xích lại gần nhau hơn.

Âu Dương Thu mắt nhìn gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn của Tư Mã Thiển Như, lòng bất giác xao động, vội nhìn đi nơi khác nói:

- Thời gan cấp bách, tại hạ cần phải tìm được Chu Quả nội trong bốn mươi chín ngày, nên xin cô nương hãy lập tức bảo người mở quan tài của lệnh tôn cho tại hạ xem thử di dung, được chăng?

Âu Dương Thu sờ dĩ liệt việc này là một điều quan trọng đương nhiên là có lý do, thứ nhất chàng tổng hợp cuộc đối thoại giữa Bạch Tiên Nhi với lão bà tóc bạc trong Ly Biệt Câu, sau lại nghe La Võng Cơ cho biết phần nào bí mật trong võ lâm hồi ba mươi

năm trước, lại thêm chuyện mở quan tài xem di dung của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tại Mã Lộ trại chết đã lâu mà vẫn như người sống.

Do đó, trong đầu chàng đã hình thành một khái niệm đáng hoài nghi, vương gia mà nói rất có thể chính là vị tiên bối đã bị chặt mất tứ chi chưa chết. Những vụ án liên tiếp xảy ra rất có thể liên quan với nhau. Thứ nhì, lúc đầu Trường Tôn Sở đã kiên quyết cự tuyệt việc mở quan tài của Tư Mã Trường Thanh, vì sao Tư Mã Thiển Như lại đồng ý? Vì lẽ gì nhóm La Vãng Cơ sáu người lại đặc biệt chú ý đến quan tài của Tư Mã Trường Thanh?

Bởi hai lý do ấy nên Âu Dương Thu nghĩ là nếu muốn làm sáng tỏ vấn đề, mở quan tài ra xem là điều rất cần thiết.

Thật ra, ý nghĩ ấy của Âu Dương Thu chẳng qua chỉ do lòng đa nghi mà nên, không hoàn toàn có đầy đủ lý do và cần thiết.

Tư Mã Thiển Như ngoảnh lại Trường Tôn Sở đứng phía sau nói:

- Việc này xin phiền Trường Tôn thúc thúc một phen!

Trường Tôn Sở gật đầu, phát nhẹ tay áo, đi về phía cỗ quan tài.

Âu Dương Thu cũng tiến đến gần quan tài hai bước, ngưng thần chú mắt nhìn.

Lúc này, nhóm La Vãng Cơ sáu người đứng dàn thành một hàng ngang bên phải quan tài, cách quan tài khoảng bảy tám bước, vẻ mặt đều rất căng thẳng.

Tư Mã Thiển Như đặt tay lên trên bàn thờ, thoảng nghiêng đầu như nhìn cỗ quan tài, nhưng thật ra là chú ý cử động của nhóm La Vãng Cơ.

Trường Tôn Sở đi đến gần cỗ quan tài, nhóm La Vãng Cơ cũng tiến tới ba bước. Xem ra chỉ cần Trường Tôn Sở đưa tay ra là sáu người tức khắc xuất thủ ngay.

Âu Dương Thu thấy vậy hết sức thắc mắc, vừa định lên tiếng hỏi Trường Tôn Sở vì sao không chịu lập tức mở nắp quan tài?

Đột nhiên, ầm một tiếng vang dội, ánh nến lung lay, bụi rơi lả tả.

Âu Dương Thu giật mình đảo mắt nhìn, trong nhà tất cả vẫn như trước, chỉ không còn nhìn thấy nhóm La Vãng Cơ sáu người đâu nữa.

Trường Tôn Sở ha hả cười nói:

- Thiển Như hiền điệt nữ khá lắm!

Tư Mã Thiển Như thở dài:

- Trường Tôn thúc thúc đừng vội khen điệt nữ, chúng ta chẳng qua chỉ bắt được những người mất trí nhớ bị sai khiến, muốn tìm ra hung thủ thật sự còn phải tốn công mất sức nhiều lắm.

Âu Dương Thu thắc mắc hỏi:

- Tư Mã cô nương, đây là trò gì? Nhóm người La cô nương đâu rồi?

Chàng bởi quan tâm cho La Võng Cơ, nên khi hỏi giọng nói không khỏi lộ vẻ lo lắng. Tư Mã Thiển Như thông minh tinh tế, thấy Âu Dương Thu lúc hỏi về La Võng Cơ, mắt ánh lên vẻ khác lạ, động tâm nói:

- âu Dương huynh hãy yên tâm, La cô nương không có nguy hiểm gì đâu, lát nữa Thiển Như sẽ đưa huynh đến gặp, giờ khoan vội lo lắng.

Âu Dương Thu nghe mặt nóng ran, may là có đeo mặt nạ da người, không nhìn thấy vẻ mặt chàng, nhưng cử chỉ cũng ngưng nghịu nói:

- Tại hạ không phải nóng lòng muốn gặp La cô nương, mà chỉ vì sáu người đột nhiên mất tích khiến tại hạ lấy làm lạ thôi. Nếu họ đã bị cô nương bắt giữ, vậy thì càng tốt. Giờ xin Trường Tôn Sở tiên bối hãy mở quan tài của Tư Mã lão hiệp cho tại hạ xem thử!

Nhưng Trường Tôn Sở chưa ra tay ngay, chỉ hai mắt nhìn Tư Mã Thiển Như như chờ chỉ thị của nàng.

Tư Mã Thiển Như quay sang Âu Dương Thu trịnh trọng nói:

- âu Dương quả thật muốn xem ư?

Âu Dương Thu bực mình:

- Tư Mã cô nương sao lại nói năng trào trở thế này? Tại hạ sở dĩ yêu cầu mở quan tài lệnh tôn để xem thật tình là định giúp cô nương điều tra hung thủ đã sát hại lệnh tôn, hoàn toàn không có dụng ý khác Tư Mã Thiển Như dụ mặt:

- âu Dương huynh chớ nên hiểu lầm!

- Tại hạ không hề hiểu lầm, mà chỉ thấy cô nương nói năng trào trở thôi!

- Gia phụ chết đã nửa năm, âu Dương huynh tin là lúc này mở quan tài ra có thể phát hiện được gì trên thi thể?

- Ồ...

Âu Dương Thu áp úng hồi lâu, không sao trả lời được, thảm nhu:

- Phải rồi, Tư Mã lão hiệp chết đã nửa năm trời, ngoài một thi thể hôi thối, còn trông thấy được gì? Sao mình lại hồ đồ đến mức không nghĩ đến điều ấy nhỉ?

Tư Mã Thiển Như nhoẻn cười:

- âu Dương huynh, cỗ quan tài này được đóng bằng đinh to rất chắc, không dễ mở ra và bên trong chẳng có gì cả!

Âu Dương Thu càng thêm bối rối hỏi:

- Vậy chứ thi thể lệnh tôn ở đâu?

- Vấn đề chính là ở đó...

Tư Mã Thiển Như ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng đã kể lại:

- Tư Mã Trường Thanh hồi nửa năm trước đột ngột qua đời, khắp người không hề có thương tích trí mạng, khiến Tư Mã Thiên Như hết sức thắc mắc và hoài nghi.

Do đó, Tư Mã Thiên Như đã bỏ di thể của phụ thân vào một cỗ quan tài đặc chế, giấu trong một bí thất có bố trí cơ quan, còn cỗ quan tài đặt trước linh đường hoàn toàn trống không. BỐ trí xong, Tư Mã Thiên Như ẩn nấp trong linh đường theo dõi động tĩnh.

Đêm ấy quả thấy hai bóng người lên vào linh đường. Hai người này vóc dáng mảnh mai, đều là phụ nữ, nhưng hành động nhanh nhẹn, hiển nhiên là võ công cao cường.

sự bố trí trong linh đường không hề có gì khác lạ, bốn gia đình canh gác bởi đã có sự sắp đặt trước, thấy đều ngáy khò ngủ say trước linh cửu Thế nhưng, hai người không rõ lai lịch ấy cũng hết sức khôn ranh, họ như đã phát giác có điều khác lạ, bèn giả vờ bình tĩnh đột chút ít giấy vàng bạc rồi đi quanh linh cửu một vòng, sau đó ung dung đi ra.

Tư Mã Thiên Như thấy hai người ấy hành động khả nghi, bèn bám theo sau rình xem họ làm gì. Nào ngờ hai người bịt mặt ấy sau khi ra khỏi linh đường, không hề có hành động gì khác, lập tức bỏ đi ngay.

Ngay khi Tư Mã Thiên Như đang lưỡng lự có nên đuổi theo hay không, bỗng nghe tiếng chuông báo động từ gian mật thất đặt linh cửu của phụ thân vọng đến.

Nàng giật mình sừng sốt, vội chạy ngay đến đó, đồng thời những người được bố trí canh phòng bên ngoài cũng đã nghe được tiếng báo động đổ xô đến, bao vây chặt mật thất.

Nhưng mật thất hoàn toàn bình thường, không hề có gì khác lạ, chẳng hiểu sao chuông báo động lại reo lên?

Tư Mã Thiên Như thông minh tinh tế, nàng nghĩ chuông báo động được đặt trong quan tài chẳng thể nào lại vô cớ reo lên, nên liền bảo người mở quan tài ra xem.

Quả đúng như sự suy đoán của nàng, thi hài của Tư Mã Trường Thanh đã biến mất, thay vào đó là một thiếu nữ áo xanh nhạt, tuổi chừng mười bảy, mười tám, xinh đẹp tuyệt trần.

Tư Mã Thiên Như sau khi xem xét tỉ mỉ, đã phát hiện thiếu nữ áo xanh bị trúng ám khí được bố trí trong mật thất trước, sau khi hôn mê lại bị người dùng thuật Quy Tức (rùa nghỉ) chế ngự.

Thuật Quy Tức là một bí thuật thất truyền đã lâu trong võ lâm, người bị trúng thuật này không ăn không uống, ngủ triền miên đến sáu bảy tháng, nếu là nữ giới thời gian ngủ có thể dài đến tám tháng, kịp thời dùng dược vật cứu chữa sẽ hồi tỉnh ngay.

căn Cứ theo sự phát hiện trọng đại ấy, Tư Mã Thiên Như suy luận:

- Thứ nhất, hẳn là có người đột nhập vào mật thất, mục đích là đánh cắp thi thể của Tư Mã Trường Thanh. Thứ hai, thiếu nữ áo xanh bị trúng ám khí, người kia sau khi mở quan tài lấy cắp thi thể, vì một mình không thể mang theo hai thân người, bèn dùng thuật Quy Tức chế ngự thiếu nữ áo xanh, bỏ vào quan tài rồi cắp thi thể của Tư Mã Trường Thanh đào tẩu, chờ cơ hội khác hằng trở lại mang thiếu nữ áo xanh này đi. Thứ ba, căn

cứ theo luật Quy Tức tái hiện trên giang hồ và Tư Mã Trường Thanh chết một cách đột ngột, di thể lại bị đánh cắp, xác định lão hiệp chưa chết, mà chỉ là bị trúng Quy Tức thuật mà thôi.

Qua ba điều suy luận ấy, Tư Mã Thiển Như có hành động sau:

- Thứ nhất, di chuyển linh cửu của Tư Mã Trường Thanh hiện trong là thiếu nữ áo xanh vào một thạch thất bí mật nhất dưới lòng - Thứ hai, loan tin trên giang hồ là Hồn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh đã bị kẻ thù sát hại, định vào ngày mồng một tháng ba phát tang. Trong thời gian này, Tư Mã Thiển Như thề quyết được kẻ thù, sẽ moi tim kẻ thù trước đồng đạo võ lâm vào ngày phát tang để cúng tế phụ thân.

Nhưng trên thực tế, trong thời gian ấy Tư Mã Thiển Như không hề rời khỏi nhà một bước, nàng đã miệt mài nghiên cứu gần ba tháng trời, lĩnh ngộ triệt để môn âm luật do sư phụ truyền cho.

Trong thời gian ấy, nhà Tư Mã không hề xảy ra việc gì nên Tư Mã Thiển Như quyết định thí nghiệm Thất âm Luật Chấn vào ngày phát táng phụ thân, nếu tìm được người khả nghi trong quần hào thì thôi, còn không bắt đầu từ đây sẽ hàng loạt báo thù đồng đạo võ lâm thiên hạ, bởi nàng đoán là phụ thân tuy chưa chết, nhưng cũng lành ít dữ nhiều. Đồng thời, Tư Mã Thiển Như tin chắc nếu thiếu nữ áo xanh trong quan tài quả là bị trúng Quy Tức thuật, trong ngày phát táng đối phương hẳn sẽ trà trộn vào quần hùng, chờ cơ hội đánh cướp thiếu nữ áo xanh.

Căn cứ theo danh sách đã ký của quần hào lúc vào cửa và sự quan sát của Tư Mã Thiển Như tại buổi tiệc, nàng đã phát hiện mấy người khả nghi, đó là nhóm La Vãng Cơ sáu người cùng với Âu Dương Thu và Tiểu Thúy.

Đến khi yến tiệc chấm dứt, dùng Thất âm Luật Chấn đưa quần hào vào ngôi nhà to trong hoa viên, và Thất âm Luật Chấn lần thứ ba phát sinh công hiệu, Tư Mã Thiển Như nấp trong thạch thất quan sát mới xác định nhóm La Vãng Cơ sáu người là nhân vật khả nghi thật sự. Sau khi Trường Tôn Sở nói chuyện với Âu Dương Thu, đi vào thạch thất, hai người bàn tính một hồi, quyết định do Tư Mã Thiển Như ra mặt, sử dụng cơ quan mai phục bắt giữ nhóm La Vãng Cơ sáu người, sau đó hăng định liệu.

Nhóm La Vãng Cơ sáu người chẳng phải nhân vật tầm thường, sở dĩ dễ dàng bại lộ hành tung và sa vào cạm bẫy, lý do rất đơn giản. Họ đã bị người làm mất trí nhớ để sai khiến, dĩ nhiên lý trí không còn sáng suốt, chỉ chăm chú vào một hành động theo chỉ thị của kẻ nấp phía sau, ngoài ra chẳng biết gì cả.

Rất hiển nhiên, mục đích của họ là cỗ quan tài trong linh đường, đó sao thể thoát khỏi đôi mắt tinh tế của Tư Mã Thiển Như, không phải là vì thiếu nữ áo xanh trong ấy là gì?

Tư Mã Thiển Như nói đến đó, khiến Âu Dương Thu bội phục sát đất, nhận thấy trí tuệ vị cô nương tài mạo song toàn này thật cao như sao mai bắc đẩu.

Âu Dương Thu vốn định khen nàng một phen, sực nhớ sư muội Tiểu Thúy còn đang đứng Ở bên ngoài, e quá lâu sẽ gây ra chuyện không hay, bèn quay ra sau nhìn cánh cửa đang đóng chặt nói:

- Tư Mã cô nương có thể để cho tỳ sư muội vào đây không?

Tư Mã Thiên Như gật đầu, đặt tay vào mép bàn thờ ấn nhẹ, liền tức tiếng kèn kẹt vang lên, bức chắn sắt cất lên, rồi hai cánh cửa to kẹt một tiếng mở ra.

Chỉ thấy bóng lục nhấp nhoáng, Tiểu Thúy đã phi thân vào nhà, ném cho Âu Dương Thu cái nhìn đầy quan tâm, rồi lẳng lặng đứng Ở một bên.

Tư Mã Thiên Như đưa mắt nhìn Tiểu Thúy nói:

- âu Dương huynh, lệnh sư muội đẹp quá!

Âu Dương Thu không nói gì, chỉ cười một cách gượng gạo.

Lại ầm một tiếng vang dội, hai cánh cửa to đã đóng trở lại.

Âu Dương Thu như chợt nghĩ đến, bỗng lại hỏi:

- La cô nương và năm người kia thật ra đã bị bắt đi đâu vậy?

Tư Mã Thiên Như mỉm cười, đưa tay chỉ xuống đất.

Âu Dương Thu giờ mới hiểu, thì ra ngay khi tiếng động rền rĩ vang lên, nhóm La Vồng Cơ sáu người đã bị rơi xuống cơ quan mai phục dưới đất, nhưng với nhãn lực của mình mà không nhìn thấy, đủ biết cơ quan mai phục trong trang viện này hết sức tinh vi và lợi hại.

Chỉ thấy Tư Mã Thiên Như mỉm cười chìa tay nói:

- Xin mời chư vị đi theo Thiên Như!

Trong khi nàng nói, Âu Dương Thu chẳng thấy nàng có cử động gì, nhưng trên ván thạch thất phía sau cỗ quan tài đã tách ra một cửa hẹp, không khỏi thâm bội phục sự lanh lẹ của nàng, dẫn trước theo sau nàng đi vào thạch thất.

Tiểu Thúy và hai nữ tỳ đi giữa, Trường Tôn Sở sau cùng, nối tiếp nhau đi vào thạch thất, cửa lại khép kín.

Trong thạch thất đèn nến sáng choang, Âu Dương Thu ngược mắt nhìn, thì ra gian thạch thất này chỉ là một đường hầm dẫn xuống lòng Tư Mã Thiên Như đi trước dẫn đường, được mấy bước bỗng dừng lại, đưa tay chỉ vách đá bên phải nói:

- âu Dương huynh với lệnh sư muội có muốn xem thử nhạc nữ của Thất âm Luật Chấn không?

Âu Dương Thu thắc mắc thầm nhủ:

- Chẳng lẽ nhạc nữ Thất âm Luật Chấn của nàng có thể Ở trong vách đá hay sao?

Chàng tuy nghĩ vậy nhưng lại nói:

- Được chính mắt xem tuyệt nghệ của Tư Mã cô nương thật là đại hạnh bình sanh của tại hạ!

- âu Dương huynh quá khen, vậy thì xin mời!

Tư Mã Thiên Như đưa ngón tay ấn nhẹ lên vách đá, trên vách đá liền hiện ra một cửa vuông, một gian thạch thất xuất hiện.

Tư Mã Thiên Như dẫn trước đi vào quay lại ngoắc tay nói:

- âu Dương huynh vào đây!

Âu Dương Thu gật đầu, cất bước đi vào, chỉ thấy gian thạch thất này vuông vức, đầu kia thạch thất có một hàng cấm đôn trên là bảy thiếu nữ xinh đẹp, thấy đều mặc y phục trắng và trong lòng ôm một nhạc khí màu tím gồm đủ các loại đàn.

Bảy thiếu nữ áo trắng thấy Âu Dương Thu chăm chăm nhìn mình, thấy đều e thẹn cúi thấp đầu.

Âu Dương Thu trầm nhủ:

- Tiếng nhạc do bảy thiếu nữ này hợp tấu mà có thể khống chế và điều khiển hàng trăm cao thủ võ lâm, trên đời lại có chuyện quái lạ như vậy, nếu mình mà không đích thân mắt thấy tai nghe thì thật là khó mà tin được.

Tư Mã Thiên Như thấy Âu Dương Thu trầm ngâm lặng thinh, như đã nhìn thấu nỗi lòng nàng, mỉm cười nói:

- âu Dương huynh nhận thấy nhạc nữ và nhạc khí của Thất âm Luật Chấn không có gì đặc biệt phải không?

- Nàng này lợi hại thật!

Âu Dương Thu trầm nhủ, bèn nói:

- Dùng tiếng nhạc giết người không phải cô nương là người đầu tiên, trong võ lâm sớm đã có rồi. Nhưng Thất âm Luật Chấn của cô nương không những có thể làm cho người chết mà còn có thể khống chế tâm thần và sai khiến người, đó thật là điều khó thể tưởng tượng nơi...

Tư Mã Thiên Như cười tiếp lời:

- Kỳ thực nói ra cũng không có gì lạ. âu Dương huynh hẳn biết âm nhạc chủ yếu nhằm kích động tình cảm con người, như vậy cũng có thể khống chế hành động của con người, nên hoàn toàn tùy thuộc vào trình độ âm nhạc của người sáng tác.

- Lời nói của cô nương thật đã khiến cho tại hạ mở rộng thêm tầm hiểu biết...

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp:

- Cô nương đã có thể dùng Thất âm Luật Chấn khiến quân hào mạt lý trí, hẳn cũng có thể dùng Thất âm Luật Chấn khiến họ trở lại bình thường, có sao lại cần đến nước Chu Quả?

Tư Mã Thiên Như cười bí ẩn:

- Thất âm Luật Chân quả có thể khiến quần hào khôi phục lý trí, nhưng vì trước khi nghe tiếng nhạc, họ đã bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, nên khi chưa tìm được Chu Quả, tốt hơn hết để cho họ say ngủ, vậy có thể tránh được rất nhiều rắc rối.

- CÔ nương tin là tại hạ có thể tìm được Chu Quả trong vòng bốn mươi chín ngày ư?

- Thiên Như tin là Âu Dương huynh biết chỗ sinh sản, nhưng tìm được hay không còn tùy Ở số mệnh của họ.

- Vậy thời gian không nhiều, cô nương có thể đưa tại hạ đi xem thử tình trạng hiện giờ của La cô nương không?

- Bây giờ đi xem cũng bằng thừa, sáu người họ đều như điên dại cả!

- Vậy thì cô nương bắt giữ họ cũng vô ích, vẫn không thể điều tra ra sự thật.

Tư Mã Thiên Như đưa Âu Dương Thu và Tiểu Thúy lui ra, đi tới chùng hơn trượng, thở dài nãy nê nói:

- Chỗ độc đáo của người đứng sau lưng điều khiển này là mỗi lần phái người ra gây án đều cho uống dược vật trước, khiến họ mất hết trí nhớ, dù thất thủ bị bắt cũng không thể điều tra ra manh mối...

Âu Dương Thu chợt nghĩ ra, bỗng tiếp lời:

- Sao chúng ta không căn cứ theo lai lịch của họ mà điều tra?

- Vậy càng khiến cho trọng tâm của vấn đề lệch xa hơn, chỉ uống tâm cơ mà thôi.

- CÔ nương nói sao? Tại hạ chưa hiểu?

- La Võng Cơ, Tôn Ngũ Long và Thường Văn Khánh ba người đều là nhân vật thành danh trên giang hồ, ai không biết lai lịch của họ?

Ngay cả ba thiếu niên của phái Cung Lai, người chỉ cần có chút kinh nghiệm giang hồ cũng có thể dễ dàng nhận biết họ qua cách ăn mặc.

Âu Dương huynh thử nghĩ, sáu người này có thể trở thành một phe, nếu không có người đứng sau lưng sai khiến...

Tư Mã Thiên Như bỗng ngưng lời, rẽ qua hai khúc quanh, theo Cảm giác của Âu Dương Thu, lúc này đang đi xuống dưới ngôi nhà to.

Lát sau, họ đã đến cuối đường hầm, trước mắt xuất hiện một gian thạch thất cửa chắn sắt.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn vào thạch thất, quả thấy La Võng Cơ, Tôn Ngũ Long, Thường Văn Khánh và ba thiếu niên phái Cung Lai thấy đều Ở trong ấy.

Sáu người bị giam trong thạch thất, tuy biết có người đến, nhưng chỉ ngẩn đầu lên thờ thần nhìn rồi không màng đến nữa.

Âu Dương Thu đến gần bên ngoài cửa chắn sắt, cất tiếng gọi:

- La tử tử...

Bỗng La Võng Cơ tung mình vung tay, một luồng kinh phong hung mãnh xô ra.

Âu Dương Thu vội lách sang bên mấy bước, tránh khỏi chưởng phong của La Võng Cơ.

Cùng lúc ấy, Tiểu Thúy vung tay xuất chưởng, phản kích La Võng Cơ - Sư muội, không được...

Âu Dương Thu lên tiếng ngăn cản nhưng đã muộn, chỉ nghe tiếng chấn sắt rung lên âm âm, La Võng Cơ bật lùi đến vách đá mới đứng lại được. Xem ra La Võng Cơ đã bị chấn thương, chỉ thấy nàng đứng dựa vào vách đá, hai tay ôm ngực, mắt rục cặm thù trừng trừng nhìn những người bên ngoài, nhưng không tiến tới nữa.

Phải biết Tiểu Thúy thần lực hơn người, lại được hết chân truyền của Thái Hu thượng nhân, tuy chỉ tung ra một chưởng nhẹ nhàng, nhưng uy lực cũng đâu phải tầm thường.

Tuy nhiên, La Võng Cơ cũng là xuất thân từ chốn danh môn, nội Công thâm hậu, không thì trúng một chưởng của Tiểu Thúy không chết cũng thọ thương trầm trọng.

Tiểu Thúy nghe sư huynh quát ngăn, biết mình đã phạm sai lầm, vội khúm núm lui ra.

Âu Dương Thu lắc đầu nói:

- Xem ra nói gì với La cô nương cũng vô ích, và càng không mong tìm ra manh mối gì ở họ...

Tư Mã Thiến Như trầm ngâm:

- Thiến Như không nghĩ như vậy... Đã bắt được họ rồi, Thiến Như hẳn có cách khiến họ khôi phục lý trí, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi!

- Nếu quá bốn mươi chín ngày cô nương mới nghĩ ra được cách thì cũng như không.

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ hồi lâu, mắt bỗng rục lên, quay sang Trường Tôn Sở Ở phía sau nói:

- Trường Tôn thúc thúc, mọi sự cứ hành động theo kế hoạch đã định!

Trường Tôn Sở gật đầu lui ra xong, nàng lại quay sang Âu Dương Thu nói:

- Đợi sau ngày mai nếu sự suy đoán của Thiến Như sai, Thiến Như sẽ cùng hành động với Âu Dương huynh.

Âu Dương Thu vừa định hỏi, bỗng thấy Tư Mã Thiến Như vung tay, một chưởng bổ vào vách đá đường hầm bên phải.

Âu Dương Thu đang ngạc nhiên vì hành động của Tư Mã Thiến Như, chỉ nghe bùm một tiếng vang rền, trên vách đá đã hiện ra ra một cửa hình chữ nhật.

Vách đá này dày hai thước mà có thể tự động mở hẳn nhiên là do máy móc điều khiển. Âu Dương Thu chú mắt nhìn vào, chỉ thấy giữa thạch thất có một cỗ quan tài đen to lớn, ngoài ra không có gì khác.

Tư Mã Thiên Như đưa tay chỉ cỗ quan tài nói:

- Trong ấy chính là thiếu nữ Quy Tứ, âu Dương huynh phải chăng cũng muốn xem thử?

Âu Dương Thu gật đầu:

- Xem thử cũng được!

Tư Mã Thiên Như dẫn trước đi vào thạch thất, đưa tay đẩy nhẹ, nắp quan tài nặng nề liền dịch sang bên.

Âu Dương Thu với Tiêu Thúy cùng đi vào thạch thất, hai nữ tỳ ở ngoài canh chừng.

Âu Dương Thu vừa đưa mắt nhìn vào quan tài, lập tức sững sốt kêu lên:

- ô! Sao lại là nàng thế này?

Tư Mã Thiên Như vội hỏi:

- Nàng ta là ai? âu Dương huynh quen biết nàng ta ư?

- Vâng, nàng ta là Lam Thái Diệp!

Quá khứ lướt nhanh qua đầu, Âu Dương Thu lạnh lùng nói tiếp:

- Tại hạ thật mong nàng ta mãi mãi nằm ngủ ở đây, để mai này tại hạ khỏi phải đi tìm nàng ta tính nợ.

- âu Dương huynh căm hận nàng ta ư?

- Đâu chỉ căm hận thôi, tại hạ còn muốn giết nàng ta nữa!

- Vì sao vậy?

- Nàng ta từng đâm tại hạ một kiếm, và khăng khăng nói gia phụ là kẻ thù đã sát hại song thân nàng ta, thật là khôn kiếp.

Giọng nói Âu Dương Thu hết sức bi phẫn khiến Tư Mã Thiên Như chẳng hiểu gì cả, thắc mắc:

- Song thân nàng ta là ai? Nàng ta có quan hệ thế nào với âu Dương huynh?

- Song thân nàng ta là Lam Tâm Long phu phụ, chương môn phái Bình Giang, và là bá bá chi giao của gia phụ.

- Ra vậy, thảo nào âu Dương huynh phẫn hận. Nhưng nghe đâu Lam Tâm Long phu phụ sau khi chết trên người có một thanh Hàn Mai Kiếm Lệnh, nên mọi người trong giới võ lâm đều nói là có liên quan đến lệnh tôn...

- Nhưng gia phụ sau khi chết, tại hạ cũng nhặt được một thanh Hàn Mai Kim Kiếm giống như vậy trong sơn động. Đồng thời trên bức bình phong trước Phi Hồng sảnh trong Ngân Kiều thôn tổng đà Hải Long hội, tại hạ cũng thấy có treo một thanh Hàn Mai Kim

Kiểm dài khoảng ba thừa giống hệt nhau, vậy chứng tỏ là không phải chỉ trong Hàn Mai bảo của tại hạ mới có. Cái chết của phu phụ chương môn phái Bình Giang sao thể dựa vào chứng cứ ấy mà khẳng định là do gia phụ gây ra?

Tư Mã Thiển Như đẩy nắp quan tài lại, đưa Âu Dương Thu và Tiểu Thúy ra khỏi thạch thất, theo đường hầm trở ra, vừa đi vừa nói:

- Thiển Như giờ đã hiểu hết những lời nói của Âu Dương huynh khi nãy rồi, nhưng theo Thiển Như thì bây giờ không phải là lúc chúng ta thảo luận về vấn đề ấy, hiện điều quan trọng hơn hết là tình trạng sau khi chết của lệnh tôn hoàn toàn giống với gia phụ, và thi thể đều chẳng rõ đã biến đi đâu mất. Qua đó suy luận, vụ án của lệnh tôn với gia phụ, và cái chết của Lam Tâm Long phu phụ và Nhị Hải cư sĩ rất có thể đều do một mối gây ra. Đây hiển nhiên là một hành động đại quy mô và có kế hoạch. Thế nên, chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực để điều tra sự thật, và không nên nhắm vào thanh Hàn Mai Kim Kiêm để khỏi phân tán sức chú ý.

Âu Dương Thu tiến nhanh một bước, đi sóng vai với Tư Mã Thiển Như nói:

- Tại hạ tuy cũng nghĩ vậy, nhưng theo cô nương thì chúng ta nên tập trung sức chú ý vào đâu? Mặc dù hiện đã bắt được bảy người, nhưng một Quy Túc, sáu không biết gì...

- Thế này vậy, ngày mai tang lễ của gia phụ vẫn cứ tiến hành, nếu như Thiển Như phán đoán chính xác, đêm mai nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

- Nhưng tại hạ cần phải tranh thủ thời gian, vì hành động của tại hạ liên quan đến tính mạng của rất nhiều người...

- Thiển Như nói rồi, qua khỏi đêm mai, Thiển Như sẽ đi cùng Âu Dương huynh tìm kiếm Chu Quả.

- Vậy Hai người mãi nói chuyện, lúc này đã đi đến gần cửa ra đường hầm, chỉ thấy cửa đá đã mở sẵn, bóng người nhấp nhóang, Trường Tôn Sở hiện ra bên ngoài, chờ mọi người ra khỏi thạch thất mới nói:

- Thất âm Luật Chấn đã tắt rồi, tất cả đã say ngủ, mọi việc phát táng ngày mai đã thu xếp xong cả rồi.

Tư Mã Thiển Như nhẹ gật đầu:

- Mọi sự xin cậy nhờ vào thúc thúc, điệt nữ xét thấy đêm nay hẳn là không có việc gì xảy ra, mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi được rồi.

Âu Dương Thu đảo mắt nhìn, thấy quần hào đều đã ngủ say trên đất, còn những người chết thì đã được mang đi, cảnh trí linh đường đã được khôi phục. Trong nhà hoàn toàn tĩnh lặng, ai biết nơi đây từng diễn ra một cuộc tàn sát vô lâm?

Âu Dương Thu và Thiển Như được sắp xếp nghỉ trong hai gian thạch thất dưới lòng đất. Một đêm bình yên trôi qua. Canh năm hôm sau, Âu Dương Thu và Tiểu Thúy dưới sự hầu hạ của hai nữ tỳ, chải rửa xong ra khỏi thạch thất, chỉ thấy Tư Mã Thiển Như với bốn nữ tỳ hầu cận đang đốt giấy tiền vàng bạc ở trước bàn thờ.

Hơn hai trăm hào kiệt hai giới hắc bạch đứng vòng quanh linh cửu, cúi đầu trang nghiêm, như tiếc thương lần cuối đối với Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, không hề biết chuyện đã xảy ra đêm qua.

Bỗng, bên ngoài tiếng nhạc vang dậy, như khóc như kể, như oán như than, khiến người nghe không khỏi xót dạ não lòng.

Điều tế đã bắt đầu, Âu Dương Thu đành ra hiệu cho Tiểu Thúy gia nhập vào quần hùng, thăm lạng tri ai với cỗ quan tài trống rỗng.

Lát sau, bên ngoài vang lên ba tiếng pháo hiệu rền rĩ, mười sáu đại hán áo the đi vào, khiêng quan tài ra khỏi linh đường, quần hào nối tiếp nhau chậm rãi theo sau.

Lúc này trời tuy chưa sáng hẳn, nhưng đèn đuốc sáng choang, hết sức náo nhiệt.

Trong tiếng trống kèn âm ã, linh cửu được khiêng ra khỏi phủ Tư Mã, bè bạn xóm giềng tống táng đông đến hàng ngàn người. Chấp sự đi trước dẫn đường, linh cửu qua khỏi cửa bắc thành An Định Quan, đoàn người đưa tiễn nối tiếp nhau dài đến năm dặm đường.

Chỗ an táng linh cửu là Bắc Mang, cách thành khoảng bốn mươi dặm đường, theo hành trình chậm nhất, vào khoảng trưa là đến.

Nhưng Tư Mã Trường Thanh lúc sinh tiền là một đại thiện nhân, rất nhiều người từng chịu ơn đức của ông, nên họ chẳng quản đường xa kéo đến phúng viếng, linh cửu phải thường xuyên dừng lại, mãi chiều tối mới đến Bắc Mang.

Bắc Mang là một gò đầy đất rộng, cây cối rậm rạp, phần mộ đầy rẫy. Phần mộ của Tư Mã Trường Thanh nằm giữa gò, rất đồ sộ, sang trọng.

Chôn cất xong, mọi người lần lượt rời khỏi, mộ địa lại trở nên tĩnh lặng như chết, chỉ còn lá khua xào xạc.

chừng khoảng canh ba, thời tiết bỗng thay đổi, mây đen đầy trời, mưa lất phất rơi. Xung quanh ngôi mộ nổi bật của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp thỉnh thoảng lại có bóng người nhấp nhোáng.

Bỗng, một ngọn đèn Không Minh xuất hiện từ xa, dần dần tiến về phía khu mộ địa.

Thế là, không còn thấy óng người nữa, ngọn đèn Không Minh ấy hệt như ma trời bay đến gần ngôi mộ của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp.

Tuy trong bóng tối đêm mưa, nhưng nhờ ánh đèn leo lét, vẫn có thể trông thấy ngọn đèn tiến đến gần ngôi mộ là do một người cầm trên tay.

Người ấy xem ra bước đi tha thướt, nhưng thật ra tốc độ rất nhanh, hiển nhiên là người có khinh công thượng thừa.

Người cầm đèn dừng lại trước mộ, quay nhìn tứ phía rồi chậm rãi đi một vòng quanh mộ, bỏ ngọn đèn xuống đất, bắt đầu ra tay đào ngôi mộ mới.

Khi người ấy đào đến ngang lưng. Đột nhiên, một tiếng huýt vang phá vỡ đêm đen, liền thi bóng người lồ nhố, từ bên các ngôi mộ hoang và lùm cỏ đã xuất hiện hơn hai trăm người.

Người đào mộ như rất điềm tĩnh, từ từ trèo lên khỏi huyệt, tay cầm một chiếc xẻng sắt, quét mắt nhìn những người vây quanh, cười hăng hắc lạnh lùng nói:

- Bôn nhân định phát chút tài người chết, chả lẽ các vị cũng định chia chác hay sao?
- Tôn giá thật khéo vờ vĩnh.

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người áo đen lướt đến như chim ưng, vung tay chộp vào người đào mộ.

Người đào mộ lách sang bên tránh, lại hăng hắc cười nói:

- các vị đã không cho bôn nhân phát chút tài người chết, vậy thì bôn nhân đi đây!

Dứt lời người đã tung lên, lướt qua đầu những người bao vây, thân pháp thật trác tuyệt.

Người áo đen một trảo không trúng đích, bật lên một tiếng ngạc nhiên, cất tiếng huýt dài ra hiệu với quần hào đoạn tung mình đuổi theo.

Người đào mộ quả là khinh công siêu phàm, chỉ mấy lượt tung mình đã xuống khỏi gò đất.

Nhưng những người đuổi theo thân thủ cũng chẳng phải tầm thường, nhất là người áo đen đã xuất thủ trước tiên, cùng với một người áo lục dáng vấp mảnh mai, chỉ cách người đào mộ chừng năm sáu bước, đã sắp đuổi kịp.

Nhưng người đào mộ hết sức ranh mãnh, sau khi xuống khỏi gò đất liền chui vào một khu rừng rậm mắt dạng.

Khi những người đuổi theo đến nơi, vào rừng tìm kiếm suốt nửa ngày trời, đâu còn có bóng ma nào nữa!

Bỗng, tiếng một nữ nhân nói:

- Chúng ta đã bị trúng kế rồi, các vị hãy trở về mộ địa mau!

Hơn hai trăm cao thủ võ lâm nghe vậy liền tức ra khỏi rừng, vội vã phóng đi trở lên gò.

Ngọn đèn Khổng Minh do người đào mộ để lại chẳng rõ đã tắt tự bao giờ, ngôi mộ to lớn của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp đã bị sụp nửa bên, cổ quan tài đen đã vỡ thành mảnh vụn trên khoảng đất trống trước mộ.

Sự việc xảy ra trong khoảng thời gian một bữa cơm, người nào có sức mạnh phá mộ vỡ quan và ung dung bỏ đi thế này?

Hơn hai trăm cao thủ võ lâm đứng vây quanh ngôi mộ sụp lở, thấy đều kinh ngạc đến mức thừ ra tại chỗ.

Bỗng, một lão nhân râu dài mặc cẩm bào bật cháy hỏa tập, soi tìm trên đất một hồi, như có điều phát hiện, cất tiếng nói:

- Các vị hãy xem đây là dấu chân gì thế này?

Mọi người nhờ vào ánh sáng của hỏa tập cúi xuống nhìn, chỉ thấy trên mặt đất có để lại nhiều dấu chân trần rất to, gấp ba lần người thường và lún sâu hơn ba tấc, hướng đi là thành An Định Quan.

Một người áo xanh bỗng nói:

- Các vị hẳn còn nhớ hồi nửa năm trước có hai người khổng lồ đại náo An Định Quan, giết chết rất nhiều quan binh chứ?

Lão nhân cẩm bào tay cầm hỏa tập nói:

- Ậu Dương huynh đệ cho là kẻ phá mộ vỡ quan hôm nay là hai người khổng lồ ấy ư?

- Văn bối nghĩ hẳn là không sai, ngoài hai người khổng lồ ấy, thử hỏi ai có sức mạnh kinh khủng thế này? Hơn nữa, văn bối từng chính mắt chứng kiến dấu chân do họ để lại, giống hệt như dấu chân này vậy. Một tiếng nói trong trẻo từ trong bóng tối vang lên:

- Nguy rồi, chúng ta hãy trở vào thành ngay, không chùng lại bị họ cứu thoát những người trong địa lao rồi.

Đoạn lại vang lên một tiếng huýt dài, hơn hai trăm cao thủ võ lâm phóng đi như bay về phía thành An Định Quan dưới cơn mưa lất phất...

Bình minh ló dạng, nhưng cửa thành đóng chặt, trên tường thành đông nghịt quan binh, cung lên đây, đao tuốt trần, hệt như đang lâm đại địch.

Hơn hai trăm cao thủ võ lâm Ồ ạt đến trước cửa thành, thấy vậy đều biến sắc mặt, biết là có chuyện kinh người xảy ra.

Thì ra hơn hai trăm cao thủ võ lâm này chính là những người đã tống táng Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, theo kế hoạch của Tư Mã Thiển Như, họ đã mai phục quanh khu mộ địa Bắc Mang, định bắt sống kẻ đào mộ để điều tra sự thật về chuyện đánh cắp thi thể.

Theo suy đoán của Tư Mã Thiển Như, mục đích của nhóm La Vọng Cơ sáu người hẳn là thiếu nữ Quy Tức trong quan tài, họ đã thất thủ bị bắt, kẻ đứng sau lưng sai khiến hẳn sẽ phái người khác đến Bắc Mang đào mộ.

Nào ngờ đạo cao một thước, ma cao một trượng, lại bị trúng kế diệu hồ ly sơn của người ta, đến khi phát hiện hướng đi của dấu chân to lớn là An Định Quan, nàng mới biết mình đã bị mắc lừa, vội cùng quần hào quay về thành.

Đến khi Trường Tôn Sở gọi quan binh mở cửa thành, quần hào về đến phủ Tư Mã, quả nhiên thảm sự đã xảy ra, tất cả hơn trăm người trong nhà thấy đều vỡ thây nát chết một cách thảm thiết, không còn một người sống sót.

Tư Mã Thiển Như thấy kế hoạch của mình chẳng những bất thành mà còn gây ra thảm trạng thế này, đau khổ đến mức cơ hồ điên cuồng, gào khóc thảm thiết.

Trường Tôn Sở tuy lão luyện rắn rỏi, còn giữ được bình tĩnh, nhưng tinh thần bị kích động quá mức, cũng khiến ông bối rối không biết phải xử trí thế nào. Nhưng vị võ sư trung thành này vốn quyết tâm chết theo Tư Mã Trường Thanh lão hiệp giờ đây bỗng thay đổi ý định, lựa phục thù sục sôi, muốn phục thù phải sống.

Âu Dương Thu đành lựa lời an ủi Tư Mã Thiển Như, khuyên nàng bình tâm suy tính đại kế.

Tội nghiệp hơn hết là hơn hai trăm cao thủ võ lâm, họ vẫn chưa biết mình đã bị trúng kịch độc Thất âm Luật Chấn, bốn mươi chín ngày sau biết có người tống táng mình hay không?

Một chuyện kinh khác và cũng là điều nằm trong dự liệu, ngôi nhà to nằm giữa hoa viên đã sụp đổ nửa phần, thạch thất bên trong cũng bị phá thủng, nhóm La Võng Cơ sáu người thảy đều biến mất.

Tuy nhiên cũng còn có điều may mắn, Lam Thái Diệp vẫn còn nằm trong cỗ quan tài Ở mật thất. ĐÓ dĩ nhiên là vì gian mật thất này được thiết kế quá tinh vi, khó thể nhận ra dấu vết, nên người cướp lao đã không tìm ra được.

Giờ đây, Lam Thái Diệp là người duy nhất có thể giúp tìm ra manh mối của hung thủ, nhưng nàng đã bị trúng Quy Tức thuật, mê man như người chết, và nếu trong một hai tháng nữa mà không thể làm cho nàng hồi tỉnh, nàng sẽ vĩnh viễn rời khỏi trần gian.

Trường Tôn Sở đưa Âu Dương Thu đi xem khắp trang viện xong, ông nói:

- âu Dương huynh đệ, hiện vấn đề tiên quyết là giải trừ kịch độc cho hơn hai trăm đồng đạo võ lâm và bản thân chúng ta, sau đó tìm Cách làm cho thiếu nữ Quy Tức hồi tỉnh mới có thể điều tra ra hung thủ chính, trừ hại cho giới võ lâm, nhưng...

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi:

- Vậy có thể giải trừ kịch độc Thất âm Luật Chấn đã biết rồi, nếu vẫn bối đi tìm, khứ hồi chỉ hai mươi mấy ngày, thời gian còn kịp. Còn về cách giải trừ Quy Tức thuật, gia sư Thái Hư thượng nhân hẳn là có biện pháp.

Hai người đang chuyện trò trong phòng ngủ của Trường Tôn Sở, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng y phục phát gió, liền đưa mắt nhìn, thì ra Tư Mã Thiển Như và Tiểu Thúy.

Âu Dương Thu và Trường Tôn Sở vội đứng lên đón tiếp, Tư Mã Thiển Như đi nhanh vào phòng, lúc này nàng không còn bi thương nữa, vẻ mặt đầy kiên nghị và lạnh lùng.

Vừa vào phòng, Tư Mã Thiển Như đã khích phần nói:

- Hai vị đã có kế hoạch gì chưa? Thật không ngờ kẻ địch lại ranh mãnh và tàn ác như vậy. Thiển Như tuy đoán đúng mọi sự nhưng lại chậm một nước cờ. Tuy nhiên, Thiển Như quyết sẽ với Thất âm Luật Chấn báo phục mối thâm thù đại hận này.

Trường Tôn Sở mời Tư Mã Thiển Như và Tiểu Thúy ngồi xuống xong, bèn kể lại tình hình trong trang viện và kết quả bàn tính, sau cùng nói:

- Hơn hai trăm đồng đạo võ lâm tổng táng tuy tạm thời đã được thu xếp ổn định, nhưng làm sao có thể khiến họ tin là họ đã bị trúng kịch độc Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, cần phải Ở lại đây chờ cứu chữa?

Âu Dương Thu trầm ngâm:

- Đây quả là một vấn đề khó xử, nếu thẳng thắn cho họ biết hẳn khó tránh khỏi xung đột...

Bỗng nghe một tiếng cười to vang lên, rồi một giọng sang sảng nói:

- Lệnh đồ đã chết rồi!

Tề Đông Dã trợn trừng mắt, như không tin, lớn tiếng nói:

- Hắn đã chết ư? Vì sao lại chết?

Tư Mã Thiển Như điềm nhiên đáp:

- Chết bởi Thất âm Luật Chấn!

- Gì mà Thất âm Luật Chấn với bát âm luật chấn, lão phu chỉ cần biết kẻ nào đã hại chết hắn thôi!

- Chính tiểu nữ!

- Ngươi...

Tề Đông Dã vừa nói tiếng ngươi, năm ngón tay đã vươn ra, nhanh như chớp chớp vào Tư Mã Thiển Như.

Âu Dương Thu vừa định xuất thủ đỡ gạt, nhưng Tiểu Thúy đã vung tay, bộp một tiếng đã gạt phăng cánh tay của Tề Đông Dã.

Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã là một quái kiệt vùng Vân Quý, tính nóng như lửa, hành sự tùy theo ý thích của mình, không vị nể bất kỳ ai trong hai giới hắc bạch.

Phen này lão dẫn theo ái đồ Tống Thành Tài đến đây dự tang lễ của Hồn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh hoàn toàn bởi thật lòng kính phục Tư Mã lão hiệp, nào ngờ ái đồ lại bị con gái của người mình kính phục giết chết, nổi tức giận không cần nói cũng biết.

Và lúc này càng khiến lão bẽ mặt hơn nữa là vừa xuất thủ đã bị một cô gái trẻ nhẹ nhàng gạt ra, khiến lão lửa giận xung thiên, lớn tiếng kêu oai oái, lùi sau nửa bước, vận công vào song chưởng, với chiêu Trầm Lôi Quán Nhĩ bỏ thẳng vào Tiểu Thúy.

Bỗng, Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã rụt song chưởng về, người dựa vào vách tường, hai tay ôm ngực, sắc mặt tái ngắt, ra chiều hết sức đau đớn.

Âu Dương Thu với Trường Tôn Sở thấy vậy hết sức lấy làm lạ, tưởng đâu lão bị bệnh tim, bởi quá tức giận nên bộc phát.

Nhưng bỗng nghe Tư Mã Thiển Như lạnh lùng nói:

- Các hạ vì thịnh nộ nên máu công tim, lại thêm vận công xuất thủ, càng khiến cho độc tính của Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán phác tác sớm hơn, một giờ nữa hẳn sẽ thất khiếu chảy máu mà chết, tin hay không tùy các hạ.

Tề Đông Dã quát mắt giận dữ:

- Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán... Lão phu với ngươi không oán không thù, vì sao lại hạ độc thủ này hả?

- Bây giờ chẳng phải lúc bàn cãi về vấn đề ấy, nhưng tiểu nữ có thể cho các hạ biết, tất cả mọi người dự yến hôm qua đều bị trúng kịch độc ấy, sau bốn mươi chín ngày toàn bộ sẽ chết như các hạ vậy!

- Ngươi thật là độc ác!

- ĐỘC ác hay không khó mà xác định được, nếu các hạ muốn sống để báo thù tiết hận thì phải chấp nhận tiểu nữ một điều, tiểu nữ sẽ điểm huyết tàm ngăn chặn độc tính phác tác rồi chữa khỏi cho các hạ.

Thời gian không có nhiều, các hạ phải trả lời ngay.

- Được, lão phu chấp nhận, nói đi!

- Tiểu nữ muốn nhờ các hạ nói lại với các vị đồng đạo là họ đều đã bị trúng độc, sau bốn mươi chín ngày ắt sẽ thổ huyết mà chết. Muốn sống thì phải Ở yên đây chờ thuốc giải, còn như không tin thì cứ tự tiện.

Tề Đông Dã đau đớn nghiêng răng nói:

- HỌ tin hay không, chẳng việc gì đến lão phu.

- Đương nhiên, các hạ hãy đi ngay, nói xong tức khắc trở lại đây, tiểu nữ Ở đây chờ các hạ.

Tề Đông Dã đành ôm ngực, loạng choạng đi đến chỗ Ở của quần hùng.

Tư Mã Thiển Như quay sang Âu Dương Thu hỏi:

- Âu Dương huynh, trong vòng hai mươi ngày có thể tìm được Chu Quả không?

- CÓ lẽ không thành vấn đề.

- Vậy chúng ta hãy làm cho Lam Thái Diệp hồi tỉnh trước, sau đó cùng đi tìm Chu Quả, kéo lại xảy ra sự cố làm mất đi manh mối đáng tin cậy duy nhất này.

- Vậy là cô nương đã nghĩ ra được cách giải trừ Quy Tức thuật rồi phải không?

- Thiển Như làm sao mà nghĩ ra được. Chẳng qua đây là phương pháp thay thế khả thi duy nhất mà Thiển Như đã tra cứu được trong một quyển bí kíp do gia sư tặng cho, nhưng...

Tư Mã Thiển Như bỗng ngưng lời, với ánh mắt bí ẩn liếc nhìn Âu Dương Thu, nói tiếp:

- Phương pháp thì đã có rồi, nhưng chưa tìm được người thực hiện.

Trường Tôn Sở rất lo Tề Đông Dã không thuyết phục được quần hùng, sẽ xảy ra một cuộc chiến đẫm máu nên bèn chôn nói:

- Thiên Như diệt nữ tin là Tề Đông Dã thuyết phục được họ ư?

Tư Mã Thiên Như vẻ rất tin tưởng nói:

- Với thân phận và địa vị của Tề Đông Dã trong vùng vân Quý, lại thêm vẻ đau đớn sờ sờ của lão, Trường Tôn thúc thúc hãy yên tâm, chỉ chốc lát là lão thành công quay lại đây.

Nàng chưa dứt lời đã thấy Tề Đông Dã mờ hôi nhễ nhại, hai mắt trợn to hơn, môi mím chặt đi nhanh vào phòng, thở hào hển nói:

- Xin cô nương hãy thực hiện lời hứa, lão phu thật không còn chịu nổi nữa, nếu không cứ giết chết lão phu đi.

Tư Mã Thiên Như nhẹ nhàng vung tay, liên tiếp điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của Tề Đông Dã, sau đó bảo lão ngồi xuống ghé nghỉ ngơi.

Tề Đông Dã liền không còn vẻ đau đớn nữa, phún ra mấy giọt nước đen rồi nói:

- Lão phu phải với tính mạng bảo đảm mới khiến họ tin, nhưng họ nhất quyết đòi hỏi khi nào lấy được thuốc giải Tư Mã cô nương phải nói cho họ biết lý do dùng độc, vì sự thể cấp bách nên lão phu đành phải thay mặt cô nương nhận lời. Tuy nhiên, lão phu còn một điều phải nói rõ, tề đồ Tống Thành Tài đã chết bởi tay cô nương, mối thù ấy lão phu quyết phải báo phục, nếu như cô nương sợ, có thể không cần cứu chữa cho lão phu.

Âu Dương Thu nghe xong những lời ấy của Tề Đông Dã, không khỏi cảm thán thâm nhủ:

- Thật không ngờ lão này cũng là một người chính trực.

Tư Mã Thiên Như khẳng khái nói:

- Lý do dùng độc tiểu nữ hẳn sẽ nói rõ với họ, còn về mối thù của lệnh đồ, khi nào các hạ độc thương bình phục, muốn làm gì tùy ý, Thiên Như này tuy không phải nam nhi đại trượng phu, nhưng dám nói một câu là dám làm là dám chịu...

- Mong Tư Mã cô nương giữ đúng lời, dám làm là dám chịu, lão phu xin cáo lui!

Tề Đông Dã nói xong, liền lui ra khỏi phòng, trở về khu phòng khách giành cho quần hào nghỉ ngơi.

Âu Dương Thu liền nôn nóng hỏi:

- Tư Mã cô nương, phương pháp giải trừ Quy Túc thuật của cô nương phải cần người như thế nào đây?

Tư Mã Thiên Như thoáng đỏ mặt e thẹn nói:

- Trong bí quyết viết là phải cần một người con trai còn đồng thân, tuổi chưa đầy hai mươi, nội công thâm hậu và có lòng quang minh chính đại, không rối loạn bởi ngoại

cảnh, nên khiến Thiến Như hết sức khó xử Âu Dương Thu suy nghĩ một hồi lâu, nhưng không sao hiểu nổi lời nói của Tư Mã Thiến Như.

Tư Mã Thiến Như thấy chàng trầm ngâm lặng thinh, bỗng hỏi:

- âu Dương huynh có thể trả lời Thiến Như một câu thật lòng chẳng?

- CÔ nương muốn nói điều gì vậy?

- âu Dương huynh có thật ra có ấn tượng thế nào về Lam Thái Diệp?

- Trước kia có tình huynh muội, về sau bị nàng ta một kiếm chặt đứt, bây giờ bình tâm mà nói, tại hạ tuy không thể giết nàng ta, nhưng nếu nàng ta muốn chết, tại hạ sẽ ngoảnh mặt làm ngơ.

- Vậy bây giờ âu Dương huynh không yêu mà cũng không hận nàng ta phải không?

- CÓ thể nói như vậy!

- Thế thì...

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ một hồi, thất vọng nói:

- âu Dương huynh là người thích hợp duy nhất, nhưng theo lời âu Dương huynh thì việc này thật khó thể thực hiện được.

Âu Dương Thu vẻ kiên nghị nói:

- Vì điều tra hung thủ chính, tại hạ đã nói rồi, bất chấp mọi hy sinh, nếu cô nương nhận thấy tại hạ có thể thực hiện phương pháp này, vì nghĩa cả tại hạ quyết không từ chối.

- âu Dương huynh nói thật chứ?

- Người võ lâm một lời hứa đáng ngàn vàng, bậc đại trượng phu lẽ nào lại nói đùa?

Tư Mã Thiến Như đứng lên, từ trong tay áo rút ra một mảnh giấy xếp lại, trao cho Âu Dương Thu và nói:

- âu Dương huynh hãy xem trước và nhớ kỹ. Thiến Như đi bảo người chuẩn bị, việc không nên chậm trễ, hôm nay bắt đầu ngay.

Dứt lời, chẳng chờ phản ứng của Âu Dương Thu khi xem xong mảnh giấy, nắm tay Tiểu Thúy lui ra khỏi phòng.

Âu Dương Thu mở mảnh giấy ra xem, bất giác ngồi ngậy ra trên ghế, buông tiếng thở dài thậm thọt, lẩm bẫm:

- Vậy thế nào được? Nếu như...

Chàng thật không ngờ phương pháp giải trừ Quy Túc thuật lại là như vậy Chàng hết sức hối hận, định nói lời cự tuyệt với Trường tôn Sở, nhưng chàng trót đã nói là bậc đại trượng phu không nói đùa, giờ phản hồi sao được?

Âu Dương Thu dầu sao cũng còn là một thiếu niên, ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng đã nghĩ ra một biện pháp ngay thơ và gần như dối người dối mình, thầm nhủ:

- Khi nào Lam Thái Diệp hoàn dương nhưng chưa tỉnh hẳn, mình sẽ lên bỏ đi, vậy là xong chứ gì?

Trường Tôn Sở thấy chàng có vẻ khó xử, tuy không biết phương pháp ấy như thế nào, nhưng cũng đoán ra được đó hẳn là một bí pháp chỉ có thể hiểu ngầm chứ không thể nói ra, nên cũng không hỏi chàng.

Âu Dương Thu lòng đã quyết, bèn đứng lên, chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ đi về phía ngôi nhà to trong hoa viên.

Khi chàng bước vào đường hầm dưới đất, lòng hoàn toàn đổi khác, chỉ cảm thấy máu chảy dồn dập, tim đập dữ dội.

Bỗng trước mắt bừng sáng, chỉ thấy Tư Mã Thiên Như đã đứng chờ sẵn ở ngoài cửa gian thạch thất đặt quan tài, thấy chàng đi đến gần, nàng nhẹ gật đầu, mặt thoáng lộ vẻ bí ẩn.

Âu Dương Thu ngượng ngùng nói:

- Tư Mã cô nương, có còn biện pháp khác không?

Tư Mã Thiên Như nghiêm mặt:

- Sao? âu Dương huynh phản hồi ư?

- Tại hạ nhận thấy...

Âu Dương Thu chưa dứt lời đã bị Tư Mã Thiên Như đẩy vào trong thạch thất.

Chỉ nghe ầm một tiếng, cửa thạch thất đã tự động đóng lại.